

Arrest

nr. 274 760 van 29 juni 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. HUYBRECHTS
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 25 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. HUYBRECHTS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 2 december 2019, diende op 9 december 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 26 augustus 2015 in Duitsland en op 26 juli 2017 in Frankrijk (Eurodac). Op 25 februari 2020 werd de beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (*bijlage 26quater*), omdat Frankrijk verantwoordelijk was voor het onderzoek van het verzoek.

1.2. Op 24 februari 2022 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker op 25 februari 2022 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 09/12/2019

U had een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 10 december 2021 van 13u11 tot 17u01. Uw advocaat, meester Melissa Huybrechts was aanwezig gedurende het gehele persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring hebt u de Somalische nationaliteit en behoort u tot de clan Da'faraad (< Tunni). U werd op 15 januari 1995 geboren in Mogadishu en woonde steeds in het district Abdiiaziz, Dhagax Buur wijk samen met uw ouders, broer L. en zus A. U ging gedurende 4 jaar naar school en volgde ook 3 maanden privéles Engels en wiskunde. U hebt vijf jaar als visverkoper gewerkt samen met uw vader.

In maart 2013 leerde u uw vrouw H.N.U. kennen. Zij behoort tot de meerderheidsclan clan Wa'isle (< Abgal). Jullie begroetten elkaar af en toe en na een maand begonnen jullie een relatie. Jullie zagen elkaar op donderdagavond op donkere plekken in Mogadishu. In januari 2014 trouwden jullie in het geheim voor een sheikh in Hamarweyne. Jullie hielden jullie relatie en huwelijk geheim voor jullie families en bleven beide thuis bij jullie families wonen. Sinds jullie huwelijk zagen jullie elkaar een keer per week in het huis van een vriend. Zo'n twee maanden voor jullie vertrek uit het land, in oktober 2014, ontdekte uw vrouw dat ze zwanger was. In september 2015 kwam een zekere A. naar de hand van H. vragen, hetgeen zij weigerde. Daarop werd ze geslagen door haar familie. Haar familie ontdekte jullie huwelijk nadat uw vrouw ziek werd omwille van haar zwangerschap.

Op 2 oktober 2014 kwam 3 mannen – uw echtgenotes broer M., haar neef H. en de man die met haar wilde trouwen A. – naar uw woning. U zag door de gaten in het huis dat zij het waren en u herkende hun dialect. U sprong door het raam en ontsnapte. U ging naar het huis van M.O., een ex-buurman, in Madino. Even later stuurde u iemand naar uw woning en u hoorde via hem dat uw broer die dag gedood werd door de mannen omdat ze u niet konden vinden. Ook uw vader was geslagen door hen. U verbleef in Madino tot uw vader iemand stuurde om u te zeggen dat u het land moest verlaten. Uw vader kwam naar u toe om u wat geld te geven voor de reis. Een week voor uw vertrek uit het land kwam uw vrouw u vervoegen in Madino.

Op 1 januari 2015 verliet u Somalië samen met uw vrouw en jullie reisden via Hargeisa naar Ethiopië waar u enkele dagen verbleef. Tijdens de reis kreeg uw vrouw een miskraam. U reisde verder via Soedan en Libië naar Europa. Uw vrouw bleef bij uw tante I. in Addis Abeba, waar zij nu nog steeds woont.

In maart 2015 verlieten uw ouders en zus Somalië en gingen ze naar Kenia, waar ze illegaal verbleven tot ze op 4 augustus 2020 werden gedeporteerd naar Kismayo. Terwijl uw vader in Kismayo bleef, reisden uw moeder en zus door naar Mogadishu. Daar werden ze gedood op 8 augustus 2020 door de familie van uw vrouw, waarna uw vader op 15 augustus terug naar Kenia vluchtte.

Op 26 augustus 2015 diende u een verzoek om internationale bescherming in Duitsland in. Daar haalde u aan dat u afkomstig bent uit Kismayo en dat u problemen kreeg met Al Shabaab. U ontving een weigeringsbeslissing in Duitsland en verliet het land.

Op 26 juli 2017 diende u opnieuw een verzoek om internationale bescherming in Frankrijk, waar u op 31 oktober 2018 eveneens een negatieve beslissing kreeg. Uw beroep werd er afgewezen op 19 april 2019 waarna er op 18 juni 2019 een bevel tot verwijdering van het grondgebied werd uitgevaardigd.

Op 2 december 2019 reisde u verder naar België, waar u op 9 december 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u een medisch attest neer dat melding maakt van littekens die u zou hebben opgelopen in Somalië, Libië, Frankrijk en België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. Er wordt immers geen geloof gehecht aan uw beweerde problemen omwille van uw geheim huwelijk als lid van een minderheidsclan met een vrouw van een meerderheidsclan.

Vooreerst heeft het CGVS ernstige bedenkingen bij het feit dat u tot de minderheidsclan Tunni zou behoren. Op de DVZ stelde u dat uw subclan Ba'shired is (Verklaring DVZ, vraag 6d). Wanneer op het CGVS naar uw subclan wordt gevraagd zegt u echter dat u tot de Dafaraad (of Daffarat) behoort. Erop gewezen dat u op de DVZ "Ba'shired" had geantwoord, ontkent u dit simpelweg door te stellen: "Ik zei Dafaraad. Misschien maakte u een fout. Hoe kan ik niet weten welke clan ik ben? Misschien schrijft u het nu ook verkeerd. Ik zei Dafaraad" (CGVS, p. 7-8). Dat het een fout of vergissing zou betreffen is echter weinig waarschijnlijk, gelet op het feit dat u in het kader van uw asielpcedure in Duitsland ook reeds verklaard had tot de Ba'shired subclan te behoren (zie Duitse asielpcedure nr. 6097342-273, notities persoonlijk onderhoud, p. 2). Voorts stelt u dat er geen verdere subclans zijn onder de Daffarat omdat jullie een kleine clan zijn (CGVS, p. 8), hoewel uit de beschikbare informatie blijkt dat er wel degelijk nog 4 verdere subclans tot de Daffarat behoren. Wanneer u gevraagd wordt om uw eigen clanlijn op te sommen, geeft u eerst aan niet te weten wat er bedoeld wordt. Na enige uitleg komt u echter niet verder dan het opsommen van een summier clanlijn bestaande uit slechts drie namen verder dan uw eigen naam (CGVS, p. 8). Voorts stelt u correct dat de Tunni tot de Digil behoren, maar zegt u dat er geen andere clans onder de Digil vallen buiten de Tunni (CGVS, p. 8). Dit strookt niet met de beschikbare informatie waaruit blijkt dat er naast de Tunni wel degelijk zes andere clangroepen vallen onder de Digil. Op de vraag welke subclans er nog vallen onder de Tunni buiten de Daffarat, antwoordt u dat er vijf takken zijn: Shangamaas, Daqtire en Gaigal, waarvan Shangamaas de grootste tak is (CGVS, p. 8). Uit de beschikbare informatie blijkt dat Daqtire en Goigal inderdaad subclans zijn onder de Tunni, maar u laat na de andere subclans Werlille en Ajiuwa te vermelden. Daarenboven blijkt Shangamaas geen subclan onder de Tunni te zijn, maar daarentegen de verzamelnaam voor de vijf Tunni subclans.

U stelt correct dat de Tunni ook in Jamame en Barawe wonen. Over de Tunni in Mogadishu stelt u dat de meeste in Hamarweyne district wonen. Gevraagd of er ook Tunni's wonen in Hamar Jab Jab antwoordt u dat er daar geen wonen (CGVS, p. 9), hetgeen echter niet strookt met de beschikbare informatie waaruit blijkt dat de meeste Tunni's in Mogadishu in Hamar Jab Jab wonen. Op de vraag of de Tunni een speciale taal of dialect spreken antwoordt u ontkennend en u geeft hetzelfde antwoord wanneer de vraag gesteld wordt specifiek over de Tunni die niet in Mogadishu wonen en nogmaals over de Tunni die in Barawe wonen. Nog verschillende keren wordt u gevraagd naar een bepaalde taal of dialect dat de Tunni in Barawe spreken, maar zelfs wanneer u specifiek gevraagd wordt of u van Af-Tunni of Chimiini hebt gehoord antwoordt u van niet en begint u naast de kwestie over het Af-Elay dat de Elay in Baydoa spreken (CGVS, p. 8-9). Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat de Tunni die in de stad Barawe wonen het Chimiini (een taal verwant aan het Swahili) spreken en dat ze op het platteland rond Barawe een Somalisch dialect spreken dat bekend staat als het Af-Tunni. U stelt dat de Tunni in Barawe enkel herkend kunnen worden door hun lichtere huidskleur, omdat ze trouwen met de Reer Barawe die licht van huidskleur zijn. U voegt toe dat u vroeger ook een lichtere huid had maar dat dat veranderde door uw problemen, de reis en veel na te denken (CGVS, p. 9). Uit de beschikbare informatie blijkt inderdaad dat de Bravanezen lichter van kleur zijn omwille van hun Arabische en Perzische afkomst, maar ook dat de Tunni er qua huidskleur uit zien zoals de andere Somaliërs. Daarenboven is het niet geloofwaardig dat u vroeger ook een lichtere huidskleur gehad zou hebben maar dat u donkerder bent geworden door uw problemen en te veel nadenken.

Volgens uw verklaringen worden de Tunni gediscrimineerd en niet als nobel gezien omdat ze een kleine groep zijn en omdat de meesten religieuze mensen die geen wapens opnemen (CGVS, p. 8-9). Gevraagd waarom men uw clan niet als nobel beschouwt, verwijst u naar een oude fabel over het eten van dode dieren (CGVS, p. 10). Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat de Digil clans als minderwaardig worden beschouwd omwille van hun afstamming van de Sab in plaats van de Somali, alsook omwille van het feit dat ze voornamelijk landbouwers zijn en geen duidelijke genealogische structuur hebben.

Het geheel van bovenstaande elementen – uw gebrekkige kennis over de clanstructuur, over de specifieke uiterlijke en taalkundige eigenschappen van uw clan alsook over waarom zij gediscrimineerd worden – plaatst ernstige vraagtekens bij uw bewering tot de Tunni te behoren. De algemeen beschikbare informatie waarvan hierboven sprake, werd toegevoegd aan uw administratief dossier.

Evenmin kan er geloof worden gehecht aan uw geheim huwelijk met H., dat aan de basis zou liggen van de problemen waarvoor u het land ontvluchtte. Zo kan u vooreerst weinig doorleefd vertellen over hoe uw geheime relatie begon en verder evolueerde. U vertelt dat u uw vrouw voor het eerst zag in maart 2013 aan de kust, dat jullie elkaar begroetten en met elkaar spraken. Gevraagd hoe de relatie zich dan ontwikkelde na jullie eerste ontmoeting, komt u niet verder dan te zeggen dat jullie elkaar eerst gewoon begroetten en dat jullie na een maand een echte relatie hadden. U stelt haar familie, die 7 huizen verderop woonde, te kennen maar kan weer niet meer over hen vertellen dan dat ze van de Abgal zijn en dat het de machtigste clan is in Somalië. Ook over uw vrouw zelf blijven uw verklaringen zeer summier. Gevraagd om haar te beschrijven stelt u slechts dat ze een heel goed karakter heeft en heel mooi is. Verder gevraagd om te beschrijven hoe ze er uitziet komt u niet verder dan te zeggen dat ze licht van kleur is. Ook uw verklaringen over hoe jullie elkaar stiekem zagen in het jaar voor jullie huwelijk zijn vaag. U stelt weinig overtuigend dat jullie op donderdagavond naar een park gingen, dat jullie op een donkere plek zaten en dat mensen die langskwamen jullie wel konden zien zitten maar dat jullie jullie gezichten verborgen. Ook stelt u dat u het aan een vriend moest vertellen omdat u het voor hem niet verborgen kon houden, zonder hiervoor echter een reden op te geven (CGVS, p. 11-12).

Bijna een jaar na jullie eerste ontmoeting zouden jullie in januari 2014 getrouwd zijn voor een sheikh in Hamarweyne in het bijzijn van een vriend en vriendin die jullie getuigen waren (CGVS, p. 6 en 11-13). Het is vooreerst enigszins verwonderlijk dat jullie het geheim huwelijk sloten in Hamarweyne district, hetgeen niet ver van jullie district Abdiyaziz is. Uw verklaring dat het ver is omdat district Shingani er tussen ligt (CGVS, p. 13) weet niet echt te overtuigen. Gevraagd waarom jullie na een jaar besloten om te trouwen als jullie wisten dat haar familie het niet zou accepteren en er problemen van zouden komen, komt u niet verder dan te zeggen dat de liefde sterker was dan uzelf en dat je de problemen vergeet als het hart domineert. Op de vraag waarom H., als meisje van de Abgal, wilde trouwen met u, als jongen van een minderheidsclan antwoordt u weinig specifiek: “het was liefde” (CGVS, p. 12). U stelt dat jullie eraan dachten om samen te vluchten maar dat jullie nergens naartoe konden. Gevraagd waarom jullie, als jullie toch al van plan waren om te vluchten, niet zijn vertrokken voordat er zich problemen zouden voordien antwoordt u naast de kwestie “zelfs mijn eigen familie wilde het niet omdat ze bang waren van de problemen”, waarmee u schijnt te impliceren dat uw familie op de hoogte was van uw huwelijk – hetgeen u nadien ontkent (CGVS, p. 12). Nog vreemder is het dat jullie geen plannen maakten om te vluchten nadat jullie ontdekten dat uw vrouw zwanger was (CGVS, p. 13). Hiernaar gevraagd stelt u dat u heel blij was toen u hoorde dat uw vrouw zwanger was, maar niets plande en “we smeekten om hulp”. Gevraagd of jullie dan gewoon wilden wachten en niets doen, hoewel het een groot probleem zou zijn als haar familie de zwangerschap zou ontdekken antwoordt u dat je zwangerschappen nog niet kan zien op 2 maanden. Erop gewezen dat het dan na verloop van tijd wel zichtbaar zou worden, stelt u opnieuw dat jullie geen plan hadden maar enkel dat u in gedachten had dat jullie moesten vluchten (CGVS, p. 13). Gelet op het feit jullie relatie en huwelijk steeds angstvallig geheim hielden uit angst voor problemen met de familie, is het dan ook niet geloofwaardig dat jullie na het ontdekken van H.’s zwangerschap geen enkele actie ondernamen.

Nadat H.’s familie haar zwangerschap ontdekte omdat ze begon over te geven (CGVS, p. 16) zou haar familie uw huis hebben aangevallen op 2 oktober 2014 (CGVS, p. 5). Drie mannen – H.’s broer, neef en de man die met haar wilden trouwen – kwamen naar uw woning. Uw verklaringen zijn weinig aannemelijk wanneer u stelt dat u de mannen aan hun accent herkende en hen zag door de gaten in uw woning, waarna u door het raam naar buiten sprong zonder dat de mannen u zagen. Hierop zouden de mannen uw huis zijn binnen gekomen en uw broer gedood hebben omdat ze u niet vonden (CGVS, p. 13-14). Dat uw broer werd gedood tijdens de aanval op 2 oktober 2014 strookt echter niet met wat u op de DVZ verklaarde, namelijk dat uw broer in september 2014 overleed (Verklaring DVZ, vraag 17). Evenmin strookt uw bewering dat u na de aanval nog 3 maanden in het huis van een kennis in Mogadishu verbleef alvorens op 1 januari 2015 naar Ethiopië te vertrekken (CGVS, p. 11 en 14-15) met uw verklaring op de DVZ dat u meteen na de aanval naar Ethiopië vertrok en dat het allemaal in januari 2015 gebeurde (Vragenlijst DVZ, vraag 5). Nog is uw bewering dat uw vrouw u de laatste week op uw onderduikadres in Mogadishu kwam vervoegen en dat jullie van daaruit samen naar Ethiopië vertrokken (CGVS, p. 15-16) strijdig met uw verklaring op de DVZ dat uw vrouw u in Ethiopië kwam vervoegen enkele dagen nadat u daar was toegekomen (Vragenlijst DVZ, vraag 5).

Volgens uw verklaringen verlieten uw ouders en zus Somalië in maart 2015 om naar Kenia te gaan. In de periode tussen de aanval in oktober 2014 en hun vertrek zou uw familie niet meer zijn aangevallen, enkel uw vader zou bedreigd zijn geweest dat jullie gedood zouden worden als bleek dat hij niet de waarheid sprak over het feit dat u het land verlaten had (CGVS, p. 15). Er kunnen dan ook vragen gesteld worden bij het feit dat uw moeder en zus toen ze in augustus 2020, meer dan vijf jaar na de feiten, één dag na hun terugkeer naar Mogadishu – waar ze verbleven in een huurhuis op een ander adres – al vermoord werden door H.'s familie. Zij hadden immers relatief rustig, zonder bedreigingen of aanvallen, geleefd in de periode tussen het incident van oktober 2014 en hun vertrek naar Kenia in maart 2015. Uw bewering dat ze dat deden omdat H. u gevolgd was (CGVS, p. 17-18) biedt echter geen afdoende verklaringen, aangezien H. u reeds in januari 2015 naar Ethiopië gevolgd was en uw familie pas in maart vertrokken was. Derhalve had H.'s familie, als ze uw familie wilden straffen voor het feit dat hun dochter u gevolgd was, dit al eerder kunnen doen. Dat ze dit zouden doen vijf jaar na de feiten, en zo snel nadat uw moeder en zus waren teruggekeerd naar een ander adres, is dan ook bedenkelijk.

Naast de reeds vermelde onaannemelijke elementen in uw relaas, wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder onderuit gehaald door de vaststelling dat u in het kader van uw asielpcedure in Duitsland een geheel ander verhaal vertelde. U verklaarde toen immers afkomstig te zijn uit Kismayo, veel langer naar school te zijn gegaan dan u hier verklaarde en dat u gevlucht bent omwille van problemen met Al Shabaab (AS) (zie Duitse asielpcedure nr. 6097342-273, notities persoonlijk onderhoud). Hiermee geconfronteerd op het CGVS, stelt u “ik zei toen hetzelfde als wat ik vandaag zeg” maar daarna impliceert u dat u er wel degelijk over problemen met AS vertelde wanneer u zegt “in Duitsland geven ze je papieren als je AS vermeldt”. U gaat verder dat de Duitsers racisten zijn en logen (CGVS, p. 18). Uw verklaringen weten niet te overtuigen en bieden geen verschoning voor het feit dat u in een vorige asielpcedure volledig andere asielmotieven aanhaalde. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw beweerde problemen naar aanleiding van uw geheim huwelijk.

Het door u neergelegde medisch attest betreffende uw littekens kan de bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Verschillende van deze littekens zijn volgens uw verklaringen immers te wijten aan gebeurtenissen in Libië, Frankrijk en België en hebben bijgevolg geen betrekking op uw problemen in Somalië. U stelt dat u de verwondingen aan uw arm opliep in Somalië toen u uit het raam van uw huis sprong om te ontsnappen (CGVS, p. 10). Het medisch attest vermeldt echter louter op welke plaatsen u littekens hebt zonder in te gaan op de precieze omstandigheden hoe deze werden opgelopen. Derhalve kan dit attest de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd “UNHCR International

Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia” van januari 2014 en “UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)” van mei 2016, beschikbaar op respectievelijk <https://www.refworld.org/docid/52d7fc5f4.html> en <https://www.refworld.org/docid/573de9fe4.html>, of <https://www.refworld.org>, in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 29 juni 2021 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_in_mogadishu_20210629.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte

moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 29 juni 2021) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is sinds 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. En Mogadishu kent sinds 2012 een wederopbouw. Verbeterde veiligheidsomstandigheden leiden tot aanzienlijke investeringen van de diaspora en de oprichting van commerciële zones in de stad. Ook de bouwnijverheid leeft er op. Al-Shabaab blijft evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren in Mogadishu, dat voor hen een gewild doelwit is vanwege de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties. Al-Shabaab blijft ook in de verslagperiode direct en indirect de confrontatie aangaan met de overheid en regeringsstrijdkrachten in de stad. Mogadishu wordt tijdens de verslagperiode getroffen door doelgerichte aanslagen tegen overheidspersoneel en tegen veiligheidspersoneel (meestal met vuurwapens of granaten) en in minder mate door terreuraanslagen met geïmproviseerde explosieven. Al-Shabaab voert in Mogadishu gerichte moordaanslagen en terreuraanvallen uit op overheidsambtenaren, veiligheidstroepen en internationaal personeel op de luchthaven, in hotels, bars, coffeeshops, restaurants, politiebureaus en overheidsgebouwen. Hoewel alShabaab bepaalde groepen viseert, vallen er soms burgerdoden. Verschillende bronnen stellen vast dat alShabaab minder grootschalige, complexe aanvallen uitvoert en zich toelegt op het gebruik van geïmproviseerde explosieven. Tijdens de verslagperiode zijn bij de helft van de door ACLED geregistreerde incidenten vuurwapens betrokken. De andere helft zijn aanslagen met explosieven (IED's en granaten).

Naast terreurgroepen zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor het geweld in Mogadishu, zoals de Somalische veiligheidsdiensten, muitende legereenheden, militias en onbekende gewapende groepen. ACLED registreert ook gewelddadige clanconflicten en criminele incidenten die soms burgerdoden eisen. Een aanhoudende politieke crisissituatie over het verkiezingsproces leidt op 25 april 2021 tot een korte uitbarsting van geweld in bepaalde districten in de hoofdstad tussen enerzijds zwaarbewapende muitende soldaten en antiregeringsmilities en anderzijds de veiligheidsdiensten. ACLED telt minstens vijf gedode soldaten. In mei 2021 ebben de spanningen rond de verkiezingen weg.

Het geweld in de hoofdstad stijgt in december 2020, het begin van de huidige verslagperiode, in vergelijking met de periode juni - november 2020. Daarna volgt het aantal gewelddaden een fluctuerende lijn, met een piek in april 2021, gevolgd door het laagste aantal door ACLED geregistreerde incidenten in deze verslagperiode in mei 2021. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Mogadishu zijn niet beschikbaar. Burgers worden soms doelbewust (bijvoorbeeld personen werkzaam in de administratie en zakenlui) en soms als nevenschade (als passant bij een bomaanslag) slachtoffer van het geweld. Tijdens de verslagperiode registreert ACLED 48 incidenten als violence against civilians met 36 burgerdoden. Het geweld dat ACLED registreert onder explosions/ remote violence maakt in de huidige verslagperiode 105 doden, waaronder ook burgers.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijnvechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en alShabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Mogadishu in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na dergelijke elementen aannemelijk te maken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker stelt vooreerst dat hij in Duitsland en Frankrijk valse verklaringen aflegde nadat hij slecht advies had gekregen. Verzoeker betreurt dat zijn uitleg hieromtrent volgens de bestreden beslissing geen afdoende verschoningsgrond vormt. Op deze wijze krijgt verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek geen eerlijke kans. Nochtans moet het huidig verzoek onderzocht worden en moet worden nagegaan of hij in aanmerking komt voor internationale bescherming omwille van de problemen als gevolg van het geheim huwelijk met zijn echtgenote.

Verzoeker wijst er verder op dat hij geloofwaardige en coherente verklaringen aflegde in het kader van zijn huidig verzoek, niettegenstaande de vaststellingen van de bestreden beslissing.

Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent zijn clan en de namen van zijn voorouders niet kon noemen, verklaarde verzoeker dat er afstand genomen kan worden tussen de familieleden, waardoor men niet de gehele clanlijn meer kent.

Er kan geen twijfel zijn omtrent de oprechtheid van verzoekers verklaringen.

Verzoeker herhaalt zijn vrees en licht theoretisch toe.

Voorts stelt verzoeker dat de bestreden beslissing niet, minstens niet afdoende, motiveert waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Indien er werkelijk onderzoek werd gepleegd had duidelijk geweest dat verzoeker niet kan terugkeren naar zijn land. Bovendien behoort verzoeker tot een minderheidsgroep en uit het EASO-rapport blijkt dat minderheidsgroepen worden gediscrimineerd.

De adjunct-commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is door de aanwezigheid van Al-Shabaab. Verder verwijst de bestreden beslissing naar de gewelddadige clanconflicten en criminele incidenten die soms burgerdoden eisen. Verzoeker behoort tot een minderheidsgroep dus behoort hij tot de potentiële groep van slachtoffers. Daarnaast stelt de bestreden beslissing dat er een stijging is in gewelddadige incidenten, doch dat er geen betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn. Er is slechts een beperkte opvolging van verslaggeving. Mogelijks zijn er zelfs meer burgerslachtoffers dan gemeten.

Gezien de omstandigheden en het gebrek aan zekerheid is het onmogelijk om terug te keren naar Somalië.

Er wordt in de bestreden beslissing ook verwezen naar willekeurig geweld in Afghanistan. Dit geeft blijk van de onzorgvuldigheid bij de beoordeling.

Het is voldoende om een risico te lopen om in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. *In casu* is hiervan absoluut sprake. De motivering van de bestreden beslissing is op dit vlak manifest ontoereikend en valt niet te verantwoorden gelet op de situatie in Somalië.

2.1.2. In een aanvullende nota van 13 mei 2022 brengt de commissaris-generaal actuele landeninformatie bij voor de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Hij licht toe als volgt:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016, beschikbaar op respectievelijk <https://www.refworld.org/docid/52d7fc5f4.html> en <https://www.refworld.org/docid/573de9fe4.html>, of <https://www.refworld.org>, in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit het "EASO COI Report. Security Situation" van 20 september 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_Somalia_security_situation_20210920.pdf en uit de COI Focus "Somalie: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 28 februari 2022, beschikbaar op https://www.cora.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_Somalie_veiligheidssituatie_in_mogadishu_20220228.pdf of op <https://www.cqvs.be/nl>, blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg

van willekeurig geweld. Nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 28 februari 2022) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is sinds 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Mogadishu kent sinds 2012 een wederopbouw. Verbeterde veiligheidsomstandigheden leiden tot aanzienlijke investeringen van de diaspora en de oprichting van commerciële zones in de stad. Ook de bouwnijverheid leeft er op. Al-Shabaab heeft geen controle meer over Mogadishu maar blijft direct en indirect de confrontatie aangaan met de overheid en de veiligheidsdiensten in de stad.

Mogadishu wordt tijdens de verslagperiode getroffen door schietincidenten tussen de veiligheidsdiensten, al-Shabaab, onbekende gewapende groepen en clanmilities. Daarnaast gebeuren er gerichte moorden met vuurwapens, terreuraanslagen met geïmproviseerde explosieven (vooral autobommen), granaat- en morteraanvallen en aanslagen door zelfmoordterroristen tegen veiligheidspersoneel en burgers met een bepaald profiel waaronder overheidspersoneel, journalisten, een clanouder en een groep rekruten. Een analyse van de door ACLED geregistreerde incidenten geeft aan dat er twee hoofdtypes van geweld zijn in Mogadishu in de verslagperiode: geweld door middel van vuurwapens (70 %) en explosieven (19 %). Ze worden voornamelijk opgeëist door of toegeschreven aan al-Shabaab. Volgens de verzamelde gegevens voert al-Shabaab in Mogadishu gerichte moordaanslagen en terreuraanslagen uit op overheidsambtenaren, veiligheidstroepen en in de buurt van hotels, bars, coffeeshops, restaurants, politiebureaus, aan drukke kruispunten en overheidsgebouwen.

Naast terreurgroepen zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor het geweld, zoals de Somalische veiligheidsdiensten, muitende legereenheden, milities en onbekende gewapende groepen. ACLED registreert ook gewelddadige clanconflicten en criminele incidenten die soms burgerdoden eisen. De politieke crisis over de organisatie van de presidents- en parlementaire verkiezingen vertaalt zich naar een persoonlijke strijd tussen de president Farmajo en eerste minister Roble in de tweede helft van 2021. Deze machtsstrijd wordt ook zichtbaar in de straten van Mogadishu wanneer troepen loyaal aan de rivaliserende politieke leiders, zich in september 2021 en december 2021 mobiliseren. Het komt evenwel niet tot een gewelddadig treffen tussen beide partijen.

Volgens gegevens van ACLED stijgt het geweld in de hoofdstad in juni 2021, het begin van de huidige verslagperiode. Daarna volgt het een fluctuerende lijn, met een stijging in het aantal gewelddaden in november die aanhoudt in december 2021. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Mogadishu zijn niet beschikbaar. Burgers worden soms doelbewust (bijvoorbeeld personen werkzaam in de administratie en zakenlui) en soms als nevenschade (als passant bij een bomaanslag) slachtoffer van het geweld. Tijdens de verslagperiode registreert ACLED 65 incidenten als violence against civilians met 61 burgerdoden. Het geweld dat ACLED registreert onder explosions/remote violence maakt in de huidige verslagperiode 137 doden, waarvan de meerderheid burgers.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare

informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.”

2.2. De Raad onderzoekt een verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. De bestreden beslissing motiveert omstandig en pertinent dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vrees, omdat zijn verklaringen niet stroken met voorgaande asielprocedures (i), verzoekers kennis met betrekking tot zijn beweerde clan ontoereikend is (ii), verzoekers verklaringen aangaande zijn beweerde geheime huwelijk niet aannemelijk zijn (iii).

Verzoeker weerlegt de terechte vaststellingen van de bestreden beslissing niet door op algemene wijze te stellen dat hij wel degelijk geloofwaardige verklaringen aflegde, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het op algemene wijze bekritisieren en minimaliseren van de gevolgtrekkingen van de bestreden beslissing.

Vooreerst kan verzoeker niet worden gevolgd waar deze stelt dat er geen eerlijk onderzoek werd gevoerd naar diens verzoek om internationale bescherming omwille van zijn eerdere, onwaarachtige verklaringen in Duitsland en Frankrijk. Uit een eenvoudige lezing blijkt immers dat de motieven in de bestreden beslissing grotendeels zijn gebaseerd op verzoekers verklaringen die hij aflegde in het kader van zijn huidige verzoek om internationale bescherming. Er kan niet ernstig worden voorgehouden dat de bestreden beslissing louter op basis van verzoekers eerdere verklaringen zijn asielaanvraag als ongeloofwaardig bestempelde. Bovendien verwijst de bestreden beslissing terecht naar de eerdere verzoeken om het ongeloofwaardig karakter van diens verklaringen te benadrukken. Deze eerdere verzoeken maken immers deel uit van het geheel van gegevens waarop de commissaris-generaal en de Raad in onderhavig verzoek om internationale bescherming acht kan slaan.

Voorts stelt verzoeker dat hij als lid van de minderheidsgroep Tunni in Somalië zal worden vervolgd. Verzoeker gaat echter volledig voorbij aan de vaststellingen in de bestreden beslissing waarbij grondig werd gemotiveerd dat er geen geloof werd gehecht aan diens lidmaatschap van de Tunni. Verzoekers verweer dat men niet al de clanleden kan kennen van de Tunni doet geen afbreuk aan de overvloed van pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent het Tunni-lidmaatschap van verzoeker. Verder herhaalt verzoeker louter zijn beweerde problematiek en beweert hij dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze werd genomen. Het louter algemene betoog dat zijn verzoek onzorgvuldig werd beoordeeld, zonder enige *in concreto* betwisting van de motivering van de bestreden beslissing, is niet bij machte om de terechte vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

De motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

Een loutere verwijzing naar de algemene humanitaire situatie die enkel steunt op landeninformatie die niet wordt verbonden met verzoekers persoonlijke omstandigheden, toont evenmin een nood aan

internationale bescherming aan in toepassing van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft overigens nooit eerder enig element in deze zin aangebracht.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

In casu dient vastgesteld dat uit de beschikbare informatie blijkt dat verzoeker afkomstig is uit Mogadishu en er altijd heeft gewoond. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekers nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), ten opzichte van de situatie in Mogadishu dient beoordeeld te worden.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavig dossier, opgenomen in het administratief dossier en bijgebracht door verzoeker in het verzoekschrift, blijkt dat de situatie in Mogadishu niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt. Zo motiveerde de bestreden beslissing op goede gronden:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd “UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia” van januari 2014 en “UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)” van mei 2016, beschikbaar op respectievelijk <https://www.refworld.org/docid/52d7fc5f4.html> en <https://www.refworld.org/docid/573de9fe4.html>, of <https://www.refworld.org>, in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 29 juni 2021 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_in_mogadishu_20210629.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële

risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 29 juni 2021) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is sinds 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. En Mogadishu kent sinds 2012 een wederopbouw. Verbeterde veiligheidsomstandigheden leiden tot aanzienlijke investeringen van de diaspora en de oprichting van commerciële zones in de stad. Ook de bouwnijverheid leeft er op. Al-Shabaab blijft evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren in Mogadishu, dat voor hen een gewild doelwit is vanwege de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties. Al-Shabaab blijft ook in de verslagperiode direct en indirect de confrontatie aangaan met de overheid en regeringsstrijdkrachten in de stad. Mogadishu wordt tijdens de verslagperiode getroffen door doelgerichte aanslagen tegen overheidspersoneel en tegen veiligheidspersoneel (meestal met vuurwapens of granaten) en in mindere mate door terreuraanslagen met geïmproviseerde explosieven. Al-Shabaab voert in Mogadishu gerichte moordaanslagen en terreuraanvallen uit op overheidsambtenaren, veiligheidstroepen en internationaal personeel op de luchthaven, in hotels, bars, coffeeshops, restaurants, politiebureaus en overheidsgebouwen. Hoewel al-Shabaab bepaalde groepen viseert, vallen er soms burgerdoden. Verschillende bronnen stellen vast dat al-Shabaab minder grootschalige, complexe aanvallen uitvoert en zich toelegt op het gebruik van geïmproviseerde explosieven. Tijdens de verslagperiode zijn bij de helft van de door ACLED geregistreerde incidenten vuurwapens betrokken. De andere helft zijn aanslagen met explosieven (IED's en granaten).

Naast terreurgroepen zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor het geweld in Mogadishu, zoals de Somalische veiligheidsdiensten, muitende legereenheden, milities en onbekende gewapende groepen. ACLED registreert ook gewelddadige clanconflicten en criminele incidenten die soms burgerdoden eisen. Een aanhoudende politieke crisissituatie over het verkiezingsproces leidt op 25 april 2021 tot een korte uitbarsting van geweld in bepaalde districten in de hoofdstad tussen enerzijds zwaarbewapende muitende soldaten en antiregeringsmilities en anderzijds de veiligheidsdiensten. ACLED telt minstens vijf gedode soldaten. In mei 2021 ebden de spanningen rond de verkiezingen weg.

Het geweld in de hoofdstad stijgt in december 2020, het begin van de huidige verslagperiode, in vergelijking met de periode juni - november 2020. Daarna volgt het aantal gewelddaden een fluctuerende lijn, met een piek in april 2021, gevolgd door het laagste aantal door ACLED geregistreerde incidenten in deze verslagperiode in mei 2021. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Mogadishu zijn niet beschikbaar. Burgers worden soms doelbewust (bijvoorbeeld personen werkzaam in de administratie en zakenlui) en soms als nevenschade (als passant bij een bomaanslag) slachtoffer van het geweld. Tijdens de verslagperiode registreert ACLED 48 incidenten als violence against civilians met 36 burgerdoden. Het geweld dat ACLED registreert onder explosions/ remote violence maakt in de huidige verslagperiode 105 doden, waaronder ook burgers.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan

de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Mogadishu in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na dergelijke elementen aannemelijk te maken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

De informatie die werd neergelegd in aanvullende nota ligt in eenzelfde lijn als de informatie waarop de bovenstaande beoordeling steunt.

Uit het bovenstaande blijkt dat, in weerwil van verzoekers betoog, de bestreden beslissing wel degelijk afdoende motiveert waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers betoog is verder ook niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing. Het gegeven dat de bestreden beslissing verkeerdelijk Afghanistan vermeldt doet geen afbreuk aan de bestreden beslissing, daar de beoordeling duidelijk betrokken is op de Somalische veiligheidssituatie. Ter terechtzitting erkent de commissaris-generaal overigens dat deze vermelding een materiële vergissing betrof.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. De Raad herhaalt daarbij dat er geen geloof kan worden gehecht aan diens lidmaatschap van de Tunni.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hij voert geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Mogadishu.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP